

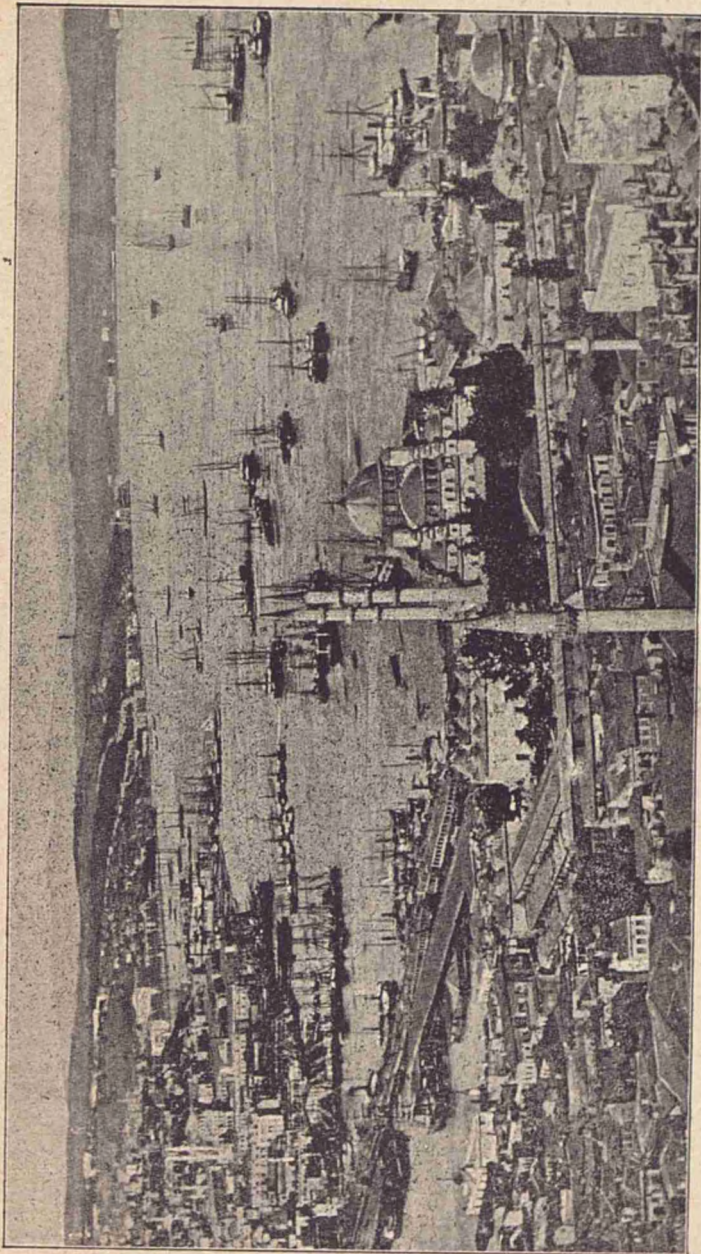
CONSTANTINOPOLUL

tambulul se asemănă cu o flóre uriașă, împrejmuită de trei părți de un potir aspru, nevăduț, cu care atârnă de hotarul stîncos al Rumeliei, pe când fața ei frumoasă și strălucitoare e îndreptată spre mîndrul sóre și spre oglinzile mari și splendide, pe cari le întind înaintea ei două mări. De această față trebuie să te apropii, să-ți privești adînc trăsurile regale, pentru a înțelege adevărul cuvintelor, pe cari le-a rostit Byron, însuflețit de amintirea strălucirii cetății Osmanilor: «Am văduț locurile sfinte ale Atenei, am văduț templul din Efes, am fost în Delfi, am cutreierat Europa, de la un capăt la celălalt, și am vizitat cele mai frumoase țări ale Asiei; dar ochiul meu nu s'a bucurat de o privelisce mai măreță ca a Constantinopolului.»

Și această privelisce, ce se desfășoră înaintea ochilor călătorului uimit, nu pôte fi pătrunsă în totă frumusețea ei fermecătoare de cât de pe țarmul Asiei mici.

Constantinopolul e zidit, ca și Roma, pe șapte coline, cari se pot recunoște deslușit. Ele formeză un triunghi neregulat: de pe țarmul opus nu se vede cum se cade de cât unul: așa numitul *Noul seraiu* cu clădirile, palatele și chioșcurile sale împetrițate. Intre ele se vęd păduri de portocali, platanii mari, ciparoși mlădioși, cari aruncă cele mai colorate umbre asupra acestei uriașe locuințe a Sultanului. In dosul noului seraiu se vęd numeroșele case în fel de fel de colorii; dintr'oa parte se ridică d'asupra lor un tufiș de ciparoși și alți copaci; în altă parte, casele acestea, cari nu se deosebesc una de alta de cât prin colorea coperișelor, sînt despărțite de câte un zid singuratec, pe jumătate prăbușit. Ceea-ce dă însă orașului un farmec așa de minunat, chiar feric, care înveselesce și uimesce pe călător, sînt frumoșele minarete și grămada de cupole strălucitoare

Constantinopolul.

de pe moschee și mausolee. Ele abiã pot fi numărate, și după ce ochiul le cutreierã mai pe tóte, rămâne țintã la unele, cari strălucesc prin mărimea și frumusețea construcției lor, și al căror nume deșteptã în sufletul simțitor miî de tablouri și de idei.

La vederea acelei splendide biserici, *Sfinta Sofia*, care, cu frumoșele ei cupole și cu cele 4 minarete, e situatã aprópe în mijlocul orașului, cine nu se gândește la ziditorul ei, iubitorul de pompã Justinian, care voiã să săvîrșescã prin ea o operã care trebuiã să întunece strălucirea templului lui Solomon. El a reușit. Totuși, când mîndra zidire a fost isprãvitã și împãratul a alergat la altar cu cuvintele: «Solomóne, te-am biruit!» el n'a bãnuit cã o datã stãpînitorul necredincioșilor va intrã pe calul sãu de răsboi în bisericã, va sfãrãmã cu propria lui mînã semnele sfinte ale credinței creștine și va dice: «Nu este alt Dumneđeu de cãt Alah, și Mahomed e profetul lui!»

Crucea a dispãrut din vîrful cupolei și acum se ridicã acolo o semi-lunã colosalã, cu un diametru de 50 de coți, pe care cãlãtorul o vede de departe înãlțându-se strălucitóre.

Pe colina a treia se aflã moscheea lui Suleiman cel Mare; lîngã ea se vede moscheea cu douë turle a lui Baiazet al II-lea, mai departe, la drépta, moscheea lui Mahomed al II-lea, pe piața unde Bizanțul creștin zidise unul din cele mai frumoșe temple ale sale, biserica Sfinții Apostoli. În stînga Sfinței Sofii se aflã moscheea Sultanului Ahmet. Ea e una din cele mai splendide clãdiri ale Stambulului și are 6 minarete. De-asupra tuturor se înãlțã turnul de foc, turnul Seraschierului. Istoricul turc Isi asemênã turnul acesta cu un cuib plutitor în aer al pasãrii Paradisului.

Acésta e partea stîngã a Constantinopolului; și-rurile de case se cobórá pînã la portul cel mare, *Cornul de aur*. Țãrmul portului se întinde de la Marmara pînã la Ejub, unde pare a se pierde între frumoșele liveđi. În apa lui, de o colóre verde, fórte frumoșã, staũ una lîngã alta corãbiu de-ale

tuturor națiunilor. Corabia veche, curios construită, a navigatorului sirian, al cărei cioc ascuțit amintesce chipul de construcție din anticitate, stă, cu văpséua ei murdară, lângă frumosul și bine echipatul yacht britanic. Intr'un loc ancorează, greoiu, o corabie de resbel turcésă, un invalid ciuruit de glónțe, lângă un bric sprinten frances, fórte curat, cu catarte înalte și care se légănă neastimpérat încóce și încolo, părénd, că din moment în altul își sfărâmă ancora.

Printre aceste furnică alte vapóre elegante și sute de bărci, de șalupe, etc.

Minunatul port e închis drept la mijlocul lui de un pod frumos, construit la 1835, din ordinul lui Ahmet. Podul are o lungime de 637 pași și o lățime de 25. El duce de la Constantinopole la țăr-mul celă-l-alt al portului, unde se află mahalalele Pera, Galata și Top-Chanè.

Imediat la drépta, tabloul e mărginit de vechia fortărăță Rumili Hissiani, ale cărei întărituri și turnuri se înalță pe țăr-mul Bosforului, și ale cărei ziduri negre întunecă strălucirea panoramei. La stînga, privelisceea e măi minunată; aprópe de la piciórele noului seraiu, începe marea de Marmarâ, ale căreia valuri albastre se împreună, în depărtare, cu albastrul cerului.

Totul e un tablou de o splendóre fermecătoare, și a avut dreptate Hamers când a đis: «Stambulul e regina a două continente și a două mări, regina născută a Asiei și a Europei, tronând la hotarele amîndorora pe 7 coline. De trei părți înconjurată de valuri, ea se uită de pe cele 7 coline ale tronului său spre Propontis și spre Helespontul bogat în pesci, spre Bosforul încolăcit, ca șarpele, și spre Pontul, cu faîma rea pentru furtunile cari îl bîntuie.

I. Manliu.

(După Haklander.)

Școala durerii și a lipsei deșteaptă inteligența mai bine de cât bucuria și avuția

Cest adevăr este netăgăduit, el se afirmă pe totă ziua și pe totă ora.

Cel ce se naște în suferințe și crește înconjurat de nenorociri, dobândește o maturitate în judecata minții sale, o statornicie în lucrările lui ce-î sînt tot-d'a-una serioase. Este mai hotărît în orî-ce lucrare, nici odată nu-î lipsese prevederea și este cel mai abil de a se conduce pe sine, precum și pe alții.

Durerea și lipsa întăresc voința, oțelesc caracterul, fac pe om curajos, îi dau prezență de spirit în loviturile cele mai grele ale vieții.

Loviturile cele grele ale sorții, care sînt: persecuțiunile dușmanilor, neaverea și greutățile vieții, dacă ele vin într'un chip gradat asupra omului, acesta îndurându-le pe toate, devine înțelept și tare, virtuos și mare de inimă; societatea este foarte mult folosită cu acești omeni.

Starea socială cea tristă a unor omeni dacă vine din cauză de forță majoră, negreșit că ea întărește mult pe om și-l face a fi mai puțin simțitor la loviturile ce încercă.

Cel ce se tăvăleşce în plăcerile vieții și ale avuției, are o minte trândavă, inteligența prea puțin dezvoltată, judecata slabă; este de un caracter schimbător, fără tărie de voință în lucrările sale; fără curaj în fața necasurilor ce le-ar întâmpină.

Mințile cele agere și înalte, geniile cari se iviră în lume bărbații a căror viață fu un îndelungat sacrificiu, cari lucrează pentru a ridică demnitatea omenirii, toți aceștia eșiră din colibă, se nascură în sărăcie, și se formară prin mari încercări și suferințe.

Omul tinde către perfecțiune, iar perfecțiunea se câștigă prin muncă necontenită, prin încercări curajoase, prin întreprinderi mari; acestea dar aduc durere și suferință, însă ele curăță sufletul, luminând mintea, nobiléză inima, și apropie pe om de Dumnezeu.

În școala durerii și a suferinței s'au format toți omenii cei mari ai lumii, prin școala durerii și a suferinței trebuie

să trecă toți conducătorii popoarelor pentru a ști să conducă și pentru a face binele și fericirea supușilor lor.

Sărăcia și suferința sînt îndemnurile cele mai puternice pentru a lucra mult și bine în interesul omenirii.

Avuția și bucuria influențează mai mult în rău asupra omului; omul de bună voie face prea puțin pentru a se cultiva și nobilă. Cultura solidă, cunoscințele adânci și specialitățile, cer muncă mare și grea, cer stăruință încordată și neîntreruptă, cer răbdare fără margini, și toate acestea nu sînt de cât suferința și durerea pe care cel avut nu este deprins a le duce și îndură. Iată de ce ne vine tot-d'a-una a crede că nemulțămirea, tîmpirea și nepăsarea se lîgă mai mult de avuție de cât de suferință și durere.

Astăzi este un adevăr ne tăgăduit că avuții nu sînt cei mai cultivați, că clasa celor luminați o formeză fiii suferinței și ai durerii, că copiii celor avuți, cea mai mare parte, sînt orî tîmpiți, orî de și înțelepți dar cu mania de a risipi totul și de a se deda la ruină.

D. Elefterescu.

Asociațiunile agricole

Că agricultura este avuția de căpetenie a țării noastre, este un lucru netăgăduit.

Cum însă din păcate, acest izvor de bogăție națională se găsește într'o stare de devoltare prea inferioară, e în interesul nostru, al tuturor a căuta s'o ridicăm din această stare, s'o facem să prospere tot mai mult. Multe sînt mijlocele ce ne pot sluji în lucrarea această, dar ce e drept, sînt și costisitoare. Acei cari au proprietăți mici, numai atîta cât pot să ție cheltuelile familiei, se înțelege că le vine cu greu și chiar cu neputință a-și procura acele mijloce.

Nu trebuie însă a se constată numai acest neajuns. Trebuie a căuta, a se face fel de fel de combinații ca să putem beneficia și noi cât mai mult din bucata de pămînt ce o avem.

Dacă ne gândim cam ce fac unii din comercianți, industriași, etc., cari n'au capitaluri mari, ca meseria lor să fie cât se poate de bănosă, găsim că caută a se asocia (întovărăși) doi, trei sau mulți la un loc, ca cu puterile și mijlocele de care dispune fie-care, să facă ca meseria lor să meargă înainte și să producă. *Tot în felul acesta trebuie făcut și în agricultură.*

Pentru lucrările agricole s'au născocit multe de tot felul, mașini etc. Apoi ne mai trebuie semințe de bună calitate, îngrășăminte, etc. etc.

Un singur muncitor de unde și cum să și le procure? Ne având cu ce, e silit să se folosescă tot de felul de lucrări învechite, să întrebuițeze semințe proste, îngrășămînt prost sau de loc și ca urmare și rólele vor fi ne îndestulătoare și rele.

Admitem cazul însă că acești muncitori de pămînt, dându-și bine sēma de ce trebuie făcut, și-ar pune la o laltă fie-care ce poate și și-ar procură tot ce e trebuincios, ca lucrările să se facă sistematic și rațional. Pe de altă parte ar căută să se lumineze unul pe altul asupra agriculturēi din cele ce a auzit de la persoane mai luminate ca ei și din cele ce-au citit prin reviste, cărți etc.

Care credeți că ar fi rezultatul?

Iată l:

1. S'ar întrebuiță timp mai puțin și cu folos în aceste lucrări, așa că ar mai rămâne vreme să se ocupe și de alt-fel de lucrări folositoare.

2. Producția ar fi mai mare și în calitate și în cantitate și așa fiind, și câștigul va fi mult mai mare.

3. Agricultorul ar fi mai luminat, ar vedē cum merg lucrurile mai bine, ar scē să-și prețuiască mnea și marfa și ca urmare n'ar mai cădeă victimă sam-sarilor la desfacerea productelor pe piețe.

4. Chiar când timpul n'ar fi destul de favorabil, printr'o lucrare sistematică tot s'ar produce ceva, cel puțin atât cât e trebuincios pentru casă și așa fiind, n'ar mai fi constrâns a se împrumutā la arendaș și proprietar cu condițiile puse de aceștia în așa chip, că la urma urmei să se pomenescă că pen-

tru plătirea datoriei e silit să lucreze întreg anul viitor.

Odată aceste rezultate folositoare dobândite prin asociație, putem spera că ne-o mai părăsi sărăcia și când fie-care din noi e bogat, 6re nu e țara bogată ?

Să încercăm dar, cât mai ne întârziat cu lucrul acesta.

Ionescu Candid.

Udarea pământului cu apă în timp de secetă sau folosele irigațiilor

In timpul verei mai cu sémă, când ploile sînt prea rari sau mai bine când predomină o secetă îndelungată, lipsa apei care este necesară la vegetațiunea plantelor cultivate, este foarte mult simțită; fiind-că în timpul zilei evaporându-se o cățătime de apă considerabilă prin foile plantelor, acéstă apă trebuie să fie înlocuită din pămînt prin rădăcinele lor; când plantele nu găsesc acéstă apă în pămînt, nu pot să mai crească. Semănăturile de primăvară ca și cele de toamnă, dacă nu vor avea apa necesară care să le ajute creșterea, se usucă și nu pot să dea r6de. Ca exemplu putem lua anul 1884, și în acest an, în 1884, unele județe, din cauza secetei de primăvară, o parte din semănăturile de grâu, precum și semănăturile de orz și ovéz au suferit foarte mult; ba ceva mai mult, unii din agricultorii aũ fost siliți ca să înt6rcă semănăturile de grâu, și le-aũ semănat cu porumb. Mai tot așa s'a întâmplat și în anul 1879 mai ales cu semenăturile de porumb; fiind-că seceta a început de prin luna lui Maiu, și a ținut pînă pe la sfîrșitul lunei lui Iulie st. v.

Precum apa prea multă, este vătămătoare la creșterea plantelor agricole, și a erburilor cari dau un fîn bun; cu atît acéstă apă este folositoare în timpul verei la udarea pămînturilor arabile și semănite.

Udarea pămîntului cu apă în timpul verei când este secetă, de și este foarte folositoare pentru t6te plantele agricole: cu t6te acestea la noi în țară este neglijată, atît din partea statului cât și din partea particularilor.

Udarea pământului cu apă în timpul de secetă, scapă semănăturile de a se uscă, ródele sînt asigurate și munca agricultorului plătită.

La 1879 când a fost seceta cea mare, unii agricultori mici din *județele Prahova și Gorj*, a căror semănături de porumb erau în apropierea apelor curgătoare, și-au udat semănăturile de porumb, și cu modul acesta au avut o rocoltă mai bunicică, pe când porumburile acelea cari nu s'au udat, nu s'au făcut de loc, afară de acelea semănate mai de timpuriu.

Folósele apei cari se întrebunțeză la udat, se pot resuma: 1. combate seceta; 2. lasă pământului unele părți nutritóre pe care le cuprinde apa, când irigarea se face cu apă turbure; 3. face ca pământul să se răcéscă mai anevoe în timpul ernei; și 4. se stârpesc mai multe erburi și buruieni, cari ar împedecă crescerea plantelor semănate.

Apa cea mai bună de udat este apa curgătoare, și mai ales când este turbure. Udarea cu apă care o fac grădinarii *Sârbi și Bulgari*, de și o tac cu apă curgătoare, cu tóte acestea apa în loc să îngrășe pământul cât de puțin, mai mult îl slăbesce: fiind-că disolvă o parte din sărurile cari se găsesc în pământ, și le pune la dispozițiunea rădăcinei plantelor cu cari se nutresc; dá umeđéla necesară de care plantele au trebuință fără ca să lase vr'un deposit de nomol, pe care îl lasă apele cele turbure.

Apele cari în cursul lor trec prin păduri ori prin locuri mlăștinóse, precum și apa de puț sau de isvóre, mai înainte de a se întrebunța la udat, se strînge la un loc ca să se aerisescă, și numai după aceea se întrebunțeză la udat.

Mai înainte de a face udare unui loc trebuie a se avea în vedere ca locul să fie înclinat, pentru că numai așa se va puté împrăștia apa pe tótă suprafața câmpului într'un mod regulat. Dacă s'ar întâmplă ca câmpul pe care voim a-l uda, să fie la un loc mai ridicat, iar la altă parte mai adîncat, trebuie ca câmpul în cazul acesta să se niveleze, căci alt cum apa nu se va puté împrăștia egal pe tótă suprafața locului.

Irigațiunile sînt de 3 feluri: 1 irigarea prin *inundare* sau *versarea apei*; 2 prin *infiltrațiune* sau *strecurare* și a 3 irigarea *ordinară*.

Ca să se aducă apa dintr'un rîu prin *irigare ordinară* și ca s'o împrăștiem pe loc avem trebuință de 3 șanțuri.

Canalul cel mare care se mai numește și canalul aducător, fiind-că prin el se aduce apa din rîu, trebuie să aibă o pantă mică (înclinare), începînd de la rîu spre pămîntul pe care voim să-l udăm. Dacă s'ar întîmpla ca pămîntul pe care ducem canalul cel mare să fie șes sau orizontal, panta sau clina îi se pôte da într'un mod artificial, săpîndu-l din ce în ce la o adîncime ceva mai mare, ca apa din rîu să pôtă ajunge la pămîntul pe care voim a-l udă.

Udarea se face cu folos sêra sau dimineța, cînd cîldura nu este prea mare, cîci dacã s'ar face în timpul zilei plantele s'ar puté să se opărescã.

2. *Irigarea sau udarea pămîntului prin inundare sau vêrsarea apei.* Acest mod de udare se face fãrã multă cheltuială, și s'ar puté practica și la noi în cele mai multe părți ale țarei. Udarea prin vêrsare se face atunci cînd locul pe care voim a-l udă este ceva mai jos și avem un curs de apă mai ridicat și alipit de loc. Dacă cursul de apă este mic, în cazul acesta tótă lucrarea stă în facerea unui iaz sau zăgaz, a unui stăvilar, precum și a unui șanț care se numește *canal de alimentare*, care se umple de apă de cîte ori voim a udă pămîntul cu apă. Acest mod de irigare se pôte face mai mult tîmna și primăvara la livețile naturale și artificiale, fiind-că tîmna și primăvara apa mai tot-d'a-una este tulbure. Se mai pôte face chiar și la plantele agricole semănate în rînduri precum este *porumb, cartofi etc.* precum și la livețile de pomi roditori.

3. *Irigarea sau udarea prin infiltrațiune sau prin strecurare.* Acest mod de udare se pôte întrebuintă de asemenea pentru livețile naturale și artificiale precum și pentru plantele cultivabile semănate în rînduri. Locul trebuie să fie nivelat, și printre rînduri se fac șențulețe cu sapa și printre aceste *șențulețe* i se dă drumul apei. Depărtarea șanțurilor principale unele de altele depinde de la compoziția pămîntului: Cu cât locul va fi mai nisipos cu atît și șențulețele principale vor fi mai apropiate și vice-versa. În locurile nisipoșe șanțurile principale trebuie să fie departe unele de altele de la 8—10 m.; iar în pămînturile tari pînă la 20 metri.

Modul de irigare, pe care grădinarii Sêrbi și Bulgarî îl practică la noi este prin infiltrație, fiind-că apa se strecoră cu multă înlesnire la rădăcinile legumelor.

V. S. Moga.

Vedere din Sinaia.

REGINA SI ȚARANCA

(După Fénelon)

Erà odată o regină, bătrână, bătrână, de nu avea nici dinți în gură, nici păr pe capul său, care tremură ca frunzele mișcate de vînt.

Nu vedeă nici pic, nici măcar prin ochelari. Virful nasului și al bărbiei se sărutaū într'una. Erà așa de gârbovită că părea o mogăldetă. O zîna care fusese martoră la nascerea ei se apropie de ea și îi dîse: Vrei să întineresci? — Bucuros, răspunse regina. Aș da tóte juvaericele mele pentru a avea vîrsta de două-șeci ani.

Trebue, dîse zîna să dai bătrînețea ta unei alteia, căruia îi vei lua tinerețea și sănătatea. — Cui vei da cei o sută de ani?

Regina dădu poruncă să se caute cine-vă care ar vrea să fie bătrână, ca ea să întinerescă. Veniră mulți golanți cari voiaū să îmbătrînescă pentru a fi bogăți; însă când vîdură pe regina tușind, scuipând, rînjind, nutrindu-se numai cu supă, fiind murdară, slută, suferindă, ei numai voiaū să se încarce cu ani șei. Voiaū mai bine să cerșescă și să porțe sdrențe. Se presentară de asemenea și ambițioși cărora regina le făgădui ranguri mari. Dar ce să facem cu rangurile acestea? dîceau ei după ce o vedeau. Noi nu vom îndrăsnî să ne arătăm lumii când vom fi așa de desgustători și oribili.

În cele din urmă se presentă o țarancă tînără, frumósă, care ceru coróna regescă, drept preț al tinereței ei; ea se numea Peronela. Regina se supără mai întăiu de această îndrăsnelă. Dar ce să facă? N'avea drept să se supere, dacă voia să întinerescă.

— Să împărțim regatul în două, dîse regina Peronelei, tu vei lua jumătate și eu pe cea-l-altă: cred că îți este de ajuns, ție, care nu ești de cât o țarancă.

— Nu, răspunse fata, nu mi-e de ajuns, vroiū tot orî nimic! Și dacă nu primesci, te rog, să-mi lași sdrențele și fața mea cea frumósă și păstrează-ți cei o sută de ani ai tăi.

Regina îi răspunse: Ce vrei să mă fac eu fără împărăție?

— Vei rîde, vei jucă și vei cânta ca mine! îi dîse fata. Și dîcînd acestea, fata începū să rîdă, să jóce și să cânte.

Regina, care nu putea să facă ca fata îi dîse: Ia spune-mi ce ai să faci când vei fi în locul meu? Tu nu ești obișnuită cu bătrînețea.

— Nu știu ce-o să fac, dîse țaranca, însă vreau să încerc; căci am audît că e bine să fii regină.

Pe când ele făceau acest târg, iacă și zîna, care dîse țărancei: Vrei să faci o încercare de a fi regină bătrână ca să scii dacă meșteșugul ăsta îți convine?

— De ce nu, dîse fata.

— De odată sbârciturile brăsdară fruntea Peronelei, pîrul îi albî și se făcu supărăciósă și rea, capul îi începî să tremure și toți dinții îi clănțaniau. Eră deja de o sută de ani. Zîna deschise o cutie și scóse din ea o mulțime de ofîteri și de curtenî îmbrăcați în haine scumpe, cari cresceau pe mîsură ce ieșiau din cutie și cari arătau mîi de respecte reginei celei noue. I se dădî un prînz strălucit; însă ea eră desgustată și nu putea să mestece mîncările. Îi eră rușine și uimită nu scia nici ce să spue, nici ce să facă. Tușea de dîceaî că crapă fierea în ea; se uită în oglindă și vedea bine că-î mai urîtă de cât muma pădurei. Cu tóte acestea regina cea adevărată eră într'un colț, ea rîdea și începea să se facă frumósă, pîrul și dinți îi reveneau, fața i se făcea trandafirie și fragedă și începea să facă o sumă de mișcări grațiose. În schimb însă eră îmbrăcată cu o rochiță scurtă făcută din petece vechi. Ea nu eră obicinuită cu o așa îmbrăcăminte; iar gardianii luând-o drept o servitoare de la bucătărie, voiau să o gonescă din palat.

Atunci Peronela îi dîse: Așa că îți pare rău că nu mai ești regină?

Mie însă îmi pare fôrte rău că sînt!

Ia-ți coróna regală, dă-mi înapoi sdrențele.

Schimbul se făcu numai de cât: regina îmbătrîni din nou iar țăranca reîntineri ca mai înainte. Dar abia se făcu această schimbare și amîndouă se căiră, însă eră prea târziu. Zîna le condamnă să rămîna fie-care în condițiunea lor primitivă. Regina plîngea în tóte dîlele. La cea mai mică durere ea dîcea: Vai! dacă aș fi ca Peronela în césul acesta, aș locui într-o colibă și m'aș hrăni cu burieni; dar aș jucă sub frunziș cu păstoriî în sunetul cavalului. La ce-mî slujesc un pat frumos dacă nu la suferință vecinică și la ce bun atâția slujitori, cari nu pot să aline durerea? Această părere de rău neîncetată făcu să-î crească și mai mult chinurile bătrîneței; cei doi-spre-dece medici cari erau neîncetat în préjma ei, o făceau și mai mult să sufere. În sfîrșit după două luni, ea muri. Peronela dînțuia în horă lingă un pîriu limpede cu suratele ei, când află despre mórtea reginei. Atunci ea recunoscî că fusese fericită că pierduse o împărăție.

Zîna veni să o vadă și-î propuse să alégă din trei bărbați pe unul cel care îi va plăcea mai mult. Unul eră bătrîn, supărăcios, neplăcut și aspru, însă bogat, puternic și boer mare, care o iubia la nebunie. Altul, bine făcut la chip, blând, amabil și de neam mare, însă sărac și nenorocos în tóte.

Cel de al treilea, țaran ca și dînsa, nu eră nici frumos, nici urît, nici bogat, nici sărac, și o iubiă nici mult, nici pu-

țin. Peronela nu scia ce să facă, pe cine să alégă; căci din fire iubiă mult hainele strălucitoare, trăsurile și onorurile cele mari. Lumea din sat îi dîse: Ce prostă ești de stai, să te gîndesci! Veđi tu pe acest țaran? Iată bărbatul ce ți se cuvine! De cel dintăiū vei fi preă mult iubită; pe cel d'al doilea îl vei iubi preă mult, amêndoî te vor face nefericită; să fii mulțumită cînd cel d'al treilea, țaranul, nu te va bate nici odată. Mai bine să dăntuesci pe pajistea înverđită de cît într'un palat, mai bine fericită în satul tîu de cît cucônă mare și nenorocită în lumea aurită a palatelor. De nu vei rîvni măririle bogăției ai să fii fericită în tótă viața cu țaranul tîu.

Elena M. Demetrescu.

Invăț., Asilul Elena Dómána.

Analisa pămîntului

entru a puté cultivă cu folos orice plantă în pămînt, trebuie să facem analiza pămîntului. Analisa pămîntului are de scop, de a ne face cunoscut ce fel de pămînt avem și din cîte părți a-nume este format.

Cea mai bună analiză a pămîntului, nu se pôte face de cît prin ajutorul chimiei.

Noi, agricultorii, practici nu avem cunoscințe întinse de chimie, și la noi în țară se găsesc puține laboratóre chimice prin cari s'ar puté face analiza pămîntului; de aceia trebuie să recurgem la mijlocele cele mai practice și ușore de aplicat.

Un bun agricultor va puté dejă din miros, pipăit și culóre, să cunoască din ce părți principale este format pămîntul.

Cînd voim a cunoște ce fel de pămînt avem, luăm în mână puțin pămînt ce-l săpăm cu un tărâncop sau din brasdă după plug, și-l frecăm prin ajutorul degetelor. Dacă pămîntul frecat este cleios sau môle, îi putem dîce cu siguranță că este un pămînt *argilos*; dacă este aspru și grunjos îi putem dîce

nisipos; dacă are culórea négră este *humos*; iar dacă are culórea roşie, conţine fer în diferite cantităţi după cum se presintă culórea închisă sau mai deschisă.

Dacă un agricultor voesce să cunóscă pămîntul cât se póte de esact, va procede în modul următor: va luà din pămîntul ce voesce să examineze o lopată de pămînt, o cântăresce, o usucă la un foc tare şi o cântăresce din nou şi ast-fel află câtă cantitate de apă conţine acel pămînt; după aceea se aleg tóte rădécinele de ierburî şi părţile tari şi se înlătură; se cântăresce din acel pămînt 1 chilogram, pe care-l ferbem în 3 litri de apă, îl lăsăm să se răcoréscă, îl amestecăm şi-l lăsăm să se aşede; după cât-và timp pămîntul se va lăsà la fund, iar *humosul* se va ridicà d'asupra cu o culóre castanie; acesta se tórnă într'un alt vas şi se lasă să se evaporeze apa, se cântăresce praful cel negru ce rămâne uscat.

După acéstă operaţie se mai amestecă încà odată şi se lasă să se aşede. Atunci se va aşedà nisipul cel mare la fund, fiind mai greoi, şi d'asupra se ridică apa cleiósă care conţine argilă şi var. Apa acéstă se tórnă într'alt vas şi se lasă de se usucă nisipul şi se cântăresce. În apa cleiósă se tórnă câte-và picături de acid *natric*, pînă când apa nu mai ferbe. Prin acéstă operaţie se bagă tot varul ce conţine şi se lasă apoi din nou să se aşede şi tótă argila cade la fund uscându-se şi ea şi cu chipul acesta am analisat şi cantitatea şi calitatea pămîntului. Presupunem că acel chilogram de pămînt conţine 600 gr. nisip, 100 gr. humă, 200 gr. argilă, iar restul de 100 gr. este calcea care s'a descompus în apa cu care am lucrat.

Grigore Predescu.

DE ȚINUT MINTE

Daca un prieten e de miere, nu căută să-l mănânci tot.

ÎNȚARCAREA PURCEILOR

recerea de la alăptare la hrănirea cu alimente vegetale sau animale, trebuie să se facă și la purcei, ca și la celelalte animale, într'un mod treptat. Cu alte cuvinte, înțarcarea nu se va face de odată, ci se vor prepara purceii pentru noua hrană cu care au să se alimenteze, cu cât-vă timp mai înainte.

Alăptarea purceilor mai mult de două luni, ne fiind de folos nici pentru scrôfă, nici pentru ei, vom căuta dar, ca la această etate, ei să fie înțărcați.

Pentru acest sfârșit, vom începe a le da cu patru sau trei săptămâni, mai înainte de împlinirea celor două luni, făină, mălaiu, sau chiar tărîțe, amestecate cu zer sau lăpturi de bucătărie. La început se vor da în mică cantitate; acesta se va mări treptat, ast-fel ca mălaiul, tărîțele sau făina să formeze cu zerul, un fel de terciu, când și purceii nu se mai lasă cu mama lor de cât odată sau de două ori pe zi, pentru ca în urmă să fie cu totul separați și înțărcați deplin.

Irimia Popescu.

Medic-Veterinar.

Doctorie pentru vindecarea rănilor și stărpirea viermilor la animale

Se ia frunză de piersic, să piséză cu sare pînă să face o pastă, în cantități potrivite, se tórănă apă, cu acesta se spală rana, așa că cel mult într'o săptămână rana este vindecată și nici viermi nu pôte face. Cu acest mijloc am vindecat porci, paseri și vaci chiar, de viermi.

Elena I. Popescu.

Invețătoare, com. Atârnați, Telorman.

MEIUL

ste o plantă din grupa cerealelor care se cultivă pentru bóbele și paiele sale. Sînt mai multe soiuri de meiú carí se deosebesc unele de altele prin mărimea trunchiului și forma spicului. Aceste varietăți sînt: meiul comun, măturile și paringu saú mohoru.

Meiul comun (zis și românesc) reusesce bine în pămînturile care țin căldură, cum sînt cele nisipóse saú nisipargilóse. Plantele după care reusesce sînt: cele prășitoare, lucerna, trifoiul; reusesce și în locuri destelinate. Seménatul se începe de la jumătatea lui Aprilie și póte ținé pînă la jumătatea lui Iunie.

Dacă îl cultivăm pentru sémîntă, se sémănă 5—7 kg. la pogon; iar pentru nutreț, 10—20 kg. la pogon. Cultivat pentru nutreț, trebuie a-l cosi când este în lapte; iar pentru semínțe, când cea mai mare parte din spice s'aú copt.

Pentru nutreț verde, se mai póte sémănă amestecat cu porumb, punéndu-se 2 părți porumb și o parte meiú.

Cantitatea de semínțe ce produce un pogon se póte urcă pînă la 15 hectolitri.

Din sémînta meiului comun se mai prepară băutura rēcóritóre numită bragă.

Măturile saú Sorgul (zis și meiul tătăresc) de o mărime aprópe cața porumbului, se cultivă pentru nutreț cosit de verde; iar pentru moțurile sale din care se fac mături, se cosesc după ce s'aú luat sémînta. El crește în același pămînt ca și meiul comun și se sémănă tot după aceleași plante. Cu seménatul se póte începe pe la sfirșitul lui Aprilie și póte ținé pînă la 15 Maiú. Cantitatea de semínțe trebuincióse la pogon 25—35 kg. cultivat pentru nutreț, iar pentru semínțe de la 4—7 kg. la pogon.

Paringul saú mohorul (zis și meiul pásăresc) se asemănă mult cu mohorul, se cultivă pentru nutreț cosit de verde. El crește în același pămînt ca cele-l-alte și se sémănă tot după aceleași plante. Cu seménatul se începe în luna Maiú. Cantitatea de sémîntă trebuincióasă la pogon este de 15—25 kg.

Dacă meiul se sémână în pămînturi mai grele, trebuie bine grăpat și tăfălugit.

Dintre bólele vegetale care atacă mai mult meiul este *tăciunele*, pentru a cărei distrugere trebuie a culege spicele atacate și a le arde.

Grigore Predescu.
Buftea.

Negustorii ambulanți

De patru ani, cunosc pe Mustafa, Soliman și Abdula, nisce ómenî cari actualmente domiciliază în comuna Găvănesci, în vecinătate cu satul meu, care după nume, naționalitate, limbă și port sînt Turci. Acești ómenî întreprind negoțul de manufactură, care îl întreprind pe cale destul de onestă. Acest negoț pare de mică însemnătate; dar este mult avantajios. Pot dice, că nici neguțatorul cu prăvălia cea mai încărcată și la poziție, tot nu pôte avea venitul acestor Turci. Ei fac un negoț ambulant prin comunele vecine. Daū marfa și pe datorie; dar încaséză când voesc. Când vine a doua sau a treia óră se opresce unde are datorie și nu plécă pînă când i se plătesce, fără a le rămâneă la 1 Aprilie vre-un ban datorie, spunend că atunci aū încheerea socotelilor.

Acești Turci, când vin pentru prima óră, îi veđi prin sat cu o tavă ce o pórtă pe cap, încărcată cu marfă care te pune în mirare, cum o duc, față de greutatea ei. După un an sau mult doi, îl veđi că lepădă tava și ia o căruță învelită cu scânduri, trasă de un cal sau măgar. După doi ani acea căruță o învelesce cu tablă transformând-o într'o adeverată prăvălie unde găsești ce cauți. După 4 sau 5 ani îl veđi că dispare. S'a dus! Unde? La țara lui să-și cumpere femeie și să-și deschidă prăvălie.

Iubiți cititori, óre acest negoț nu l-ar puté face Româniî? Când el în sine nu se începe cu un capital mare și nu aî nevoie nici de prăvălie. Véd că

acești Turci, îl încep cu un capital de 10 sau 15 lei și o tavă ce o poartă pe cap.

N'ar fi bine dar ca acest negoț, să se facă de un Român și noi să-l ajutăm, după cum ved că ajutăm pe numiții negustori?

Pr. V. Ionescu.

Invățător Beilic-Săgéta.

V Ě R S A T U L

Semnele bólei.

Îi ia cu frig, arde, îi dóre capul, vorbesc aiurea, ameteșc.

Sémână cu lingórea; dar când în sat e vërsat, scim că e și la noi tot el. Se ia, pădiți pe cei-l-alți din casă.

Doctoriile ce trebuesc.

Daca e vaccinat nu e cu pericol și se vindecă de sigur cu frecături, curățenie, picături și chinină.

Cum să se întrebuișteze doctoriile.

La început, curăță-î stomacul ca la friguri, pune-î cărămiđi calde la tălpi, frecă-l pe tot trupul cu oțet tare și dacă are dureri la cap, pune-î o cărpă pe frunte după ce a-î înmuiat-o în oțet sau apă rece și ai stors-o. Dă-î și o chinină ca la copii ca o jumătate cójă de alună. Să nu-l lăsați ne înădușit la început.

Th. Zaharescu

VORBE VECHI

Cine are mintea întrégă, în cërta altuia nu se bagă.

Tipuri de Spaniolii.

Absolvenții școlilor practice de agricultură

La înființarea școlilor practice de agricultură, s'a avut în vedere ridicarea agriculturii și a tuturor ramurilor ei din starea deplorabilă în care stă la noi în țară.

Și, ca acele școli să atragă către dănsese pe fiii de sătenii, absolvenții lor au fost, câtă-vă vreme, recompensați cu reducerea serviciului militar de la 3 la un an. (Acum însă nu se mai bucură nici de această recompensă)

După absolvire, lăsați la voia întâmplării, unii din ei iaș slujbe pe la serviciurile tehnice (picheri etc.), pe la căile ferate, serviciul de siguranță al orașelor, iar alții iaș serviciul la proprietarii de moși, dar nu se întorc între sătenii, ca acolo să le servescă de model.

Pricina? Este că cei mai mulți din părinții lor n'au mai mult ca 1 sau două pogone pământ, suprafață insuficientă pentru ca ei să potă pune în practică cunoștințele dobândite.

Mai târziu s'au înființat două ferme model: la Studina în Romanai și la Laza în Vaslui. Tinerii ce trec școlile practice de agricultură, ca cea de la Strihareț Olt și Păncesci Dragomiresci Roman, sînt obligați a face la ferme stagiū de 1½ ani și în urmă li se dă certificatul, după ce depun un examen de capacitate.

După părerea mea bine ar fi:

1. Dacă pe fie-care moșie a statului ce se vinde în loturi la țărani, s'ar opri 1—4 loturi, proporțional cu întinderea moșii, de cât 10 hect. Fie-căruī absolvent cu diploma de agricultor se va da câte un lot; cu chipul acesta s'ar asigura sôrta lor, pe de o parte; iar pe de alta țăraniī vor avé exemple reale înaintea ochilor și agricultura — baza existenței statului nostru — se va ridică din starea primitivă în care zace.

2. Serviciul militar să se reducă la șase luni sau cel mult la un an.

Cu această măsură s'ar îmbulzi fiii de țărani ca să intre în școlile de agricultură.

Gr. Constantinescu.
Învățator.

Legenda Sărăciei

Pentru ce sărăcia trăesce în tot-d'a-una?

Înaintea vremii locuia în apropierea unui oraș, într-o casă aprópe dărâmată, un om bătrân, care trăia cum putea, ducând lipsă de tóte. Acest bătrân eră *Sărăcia*, care se întrupase cu trup de om și umblă în tótă lumea. Într-o séră gerósă de iarnă, Sărăcia auđi un nenorocit călător bătând la ușa sa și cerând să-l găzduiască; se ȓice că acest călător eră Sf. Petru.

Călătorul fusese gonit de pretutindenți; nici unul nu voiă să-și facă milă cu el ca să-l primescă în casă. Trebuie să petrecă tótă nóptea afară în ger? Sărăcia îi deschide ușa și-l primește în casă dându-i ospitalitatea cuvenită.

Dimineta, mare îi fu mirarea, auđind că óspetele seú îi spune, că este trimis de Dumneđeú pentru a încercă inimile ómenilor și a-i ajutá. Tu ca sărac ai ajutat pe nenorociti, cere tu ce vei vreá și Dumneđeú îți va da ție.

— Eú, răspunse Sărăcia, n'am nevoie de nimic. Călătorul stăruesce.

— Eí bine, ȓise Sărăcia, îți voiú face o cerere. Eú am un măr în curte, care în fie-care an înflorește și face fructe, dar când fructele sînt cópte, vin câți-vá pungași de băieți din oraș și mi le furá. Eú cer, ca ori-cine se va sui în mărul meú, să nu se mai pótá da jos fără voia mea.

Tómna sosi. Sărăcia se bucurá, vedënd prinși în pomul seú tot felul de copii. Ea făceá haz de ei vedëndu-i cum se muncesc și se svırcolesc, pentru ca să se dea jos din pom.

Într-o dimineta, Mórtea trecu pe-acolo, se mirá cum de n'a luat încă pe acest bėtrân. Mórtea intrá în casă și înscințezá pe Sărăcie, că a venit timpul să se ducá de pe pámînt. Sărăcia, cu tótă lipsa în care trăia, tot ținea la viața sa, de aceea cere un soroc.

— Nu, aratá-mi pentru ce? ȓise Mórtea.

— Eí bine, înainte de a plecá imi faci un mic serviciú?

— Care serviciú?

— Te rog, du-te și adu-mi un măr din pomul din curte, ca să mánânc pentru ultima datá aci pe pámînt.

— Fie, ȓise Mórtea, care nu se temeá de nimic, și se sui în pom. Sărăcia nu se mai putea ține de ris, vedënd svırcolirile pe care le făceá Mórtea pentru a se coborí jos din pom.

— Ha! ha! acolo are să-ți putredescă ósele pînă ce eú mă voiú saturá de viață. În sfírșit Sărăcia plecá, lăsând-o acolo. În nici o parte nu se auđeá de vre-un mort. Închisá în pomul sărăciei, Mórtea nu mai loviá pe nimeni. La au-

direa acestei fapte, ómenii s'aú pus pe petreceri, unii cãntãnd, alții jucãnd împrejurul pomului fãcãtor de minuni. .

Incetul cu incetul pãmîntul fu acoperit cu bãtrãni, orbi, surði, neputincioși, cari nu mai iubeau pe Dumneþeu. In fiecare casã se aflaú cãte cinci sau șese paturi unde gemeau bãtrãni. Mulți moștenitori, ómenii fãrã cãpãtãiu jefuiaú și pustiaú; pãmîntul nu mai puté produce, pentru a nutri generațiile cele noi. Desnãdejdea muncise mult spiritul ómenilor; unii se schilodeau, dar nici o ranã nu erã muritoare. S'a format o adunare; medicii din tótã lumea s'aú adunat acolo, pentru a cãutã o doctorie în contra vieþei, dar nu gãsirã nimic.

In sfârșit, dupã ce Sãrãcia a rís destul de renghiul jucat Morþii, consimți s'o lase sã se cobóre din pom, însã cu condiþiunea, ca Mórtea sã nu vie de cãt atunci, cãnd o va strigã de trei ori. Mórtea o datã liberã puse tóte în ordinea lor naturalã. Sãrãcia însã, n'a mai chemat-o de trei ori nici pînã în ziua de astãþi. Iatã de ce Sãrãcia trãesce în tot-d'a-una și mãhnesce atãþia ómenii.

I. R. Ion.

GLUMĂ

Mãi țigane de unde vii?
 Ori ai fost în deal la vii.
 — Ba nu, boiarule,
 Cã eu am fost la Țarigrad
 Unde e zid, nu e gard...
 — Bine, daca-i fost la Țarigrad
 Turcesce ai învățat?
 — E he, ba am și mâncat!
 — Dar corabie ai veduț?
 — Ba am și bãut!
 — Dacã turcesce ai învățat
 Spune cum îi dice la bou?
 — Apoi de, boiarule,
 Așa mare încornorat
 Nuștiu ca n'am învățat!

— Atunci cum dice la ac?
 Cã acul e mai mic,
 Așa mic și ascuțit.
 — Zeú cã nici n'am audit.
 — Dar la pâine caldã
 Cum dice turcesce mãi țigane!
 Cã-i fi luat fiindu-ți fóme?
 — La pâine caldã?
 ... Sigeak ekmek, boiarule!
 — Dar la pâine rece?
 — Apoi de boiarule.
 Acolo pâine rece nu e,
 Cãci cum o scóte din foc
 O mãnãncã pe loc.

Maria N. Teodorescu.

Cerna Vodã.

Sălbaticī din America.

O mică propunere

nul din cele mai mari rele ce se simte în agricultură și mai ales în anii secetoși, este lipsa de hrană a vitelor, ce mult puțin are fie-care țaran.

După ce vitele es în primăvară, toți țărani în genere caută a le duce la eamaș, cari s'aũ cam rãrit aprõpe în unele localități de câmp și pe care eamaș, iarba cresce cam târziu.

Pentru a înlăturã întru cât-vã acest rãu, cred folositor a propune ca fie-care țaran, sã semene dupã puterea și trebuința sa, câte-vã hectare de lucernã, cu care în timpii mai rãi sã-și întâmpine trebuințele pînã la crescerea ierbei pe eamașe.

Acãsta e greũ, din causã cã în multe locuri, țãranii n'aũ toți pãmînt și pãmînturile sint delimitate mai multe hectare la un loc, în cât țãranul nu le põte cultivã pe tõte cu lucernã; iar a semenã 1 sau 2 cu lucernã și pe cele-l-alte cu difeite cereale, nu este bine. Invoeli cu proprietarii sau arendașii nu se pot face, pentru-cã aceștia obicinuesc a face invoeli numai pe un an mult pe 3, iar cultura de lucernã cere õre-cari îngrijiri la cultivat, și ține mai mulți ani.

Ar fi de dorit, ca cei în drept sã facã o lege chiar, numai în ce privesce fãneșurile artificiale, cari durẽzã mai muți ani; sã se facã invoeli anume pe anii cât durẽzã cultura de fie-care specie și chiar proprietarii sau arendașii sã põtã obligã pe locuitorii plugari de pe moșiele fie-cãreia, sã semene lucernã, fie-care dupã puterea și trebuința sa, sciut fiind, cã dacã țãranul are vite frumoșe de muncã, folosese lui, proprietarului și statului.

Tot lucru bun pare greũ la început și dupã cum în multe părți țãranul nu se convinge pînã ce nu vede, ar trebui chiar obligați toți plugarii de a face semenãturi de lucernã sau alte lãnuiri cari durẽzã mai mulți ani, și dupã ce se vor convinge, sint sigur cã ei singuri vor cere a se înființa țãrine de lucerne.

Acãstã culturã sã se facã într'un pãmînt mai bun, ferit de trecerea vitelor și sã formeze o singurã țarinã, spre a

puté fi mai bine pădită. Ast-fel fie-care țaran va putea să aibă semēnate câte-vă hectare după puterea și trebuința sa, ne putēnd proprietarul sau arendașul a elimina nici un țaran din cei-ce au cultivat lucernă, sub alte pre-texte de cât numai când nu-și va îndeplini îndatorirea ce-l privesce numai pentru locul cultivat cu lucernă, care vor formă o învoialăa parte. Chiar proprietarii sau arendașii vor lăsa ceva mai eftine pămînturile pentru asemenea culturî, cel puțin pînă se va face un început.

P. Ionescu.

Preot, com. Gulianca, R.-Sărat.

CRĂPAREA PIELEI

Adesea animalele sînt expuse la lovituri sau jupuirî din diferite cauze. Aceste răni sînt însoțite de o curgere de sînge.

În asemenea casuri sângele trebuie oprit prin pânze înmuiate în apă rece amestecată cu oțet, apoi se lēgă cu o fășie de pânză. Cu modul acesta se pot vindecă crăpăturile.

Adesea crăpăturile pielei se ivesc d'asupra unghiilor. Animalele afectate de o asemenea bōlă, sufer de dureri în timpul mersului, cunoscēndu-se prin simptome, căci animalul ridică piciorul adesea ținēndu-l în sus și simțind durere la cea mai mică atingere. Spre a înlătură acest reū, se curăță piciorul bolnav și se spală partea bolnavă cu apă amestecată cu săpun sau cu zémă de nalbă.

După spălarea ranei cu zémă de nalbă, se unge cu o alifie, compusă din 25 gr. terebentin cu unul sau două gălbenușuri de ou, amestecate și bătute bine, apoi se întinde pe călți de in cu cari se acoper rănile, urmând așa de două ori în timp de 24 ore. Cu modul acesta se pōte vindecă.

Ilie C. Popescu.

Învēțător, com. Vulpești, Argeș.

BOERUL ȘI RACII

Un boer se duse la moșie să vadă, ce mai e pe acolo. Cum ajunsese la curtea sa de țară, porunci feciorului din curte să trimită pe cine-vă la baltă să-i aducă raci pentru masă. Până să-i aducă racii, el dîsu unui servitor din casă:

— Măi Gheorghe! dă'mi un rum, că face bine la pânțece.

Gheorghe îi tîrnă un rum pe care boerul îl trimite în pânțece. Trece cât-vă timp...

— Măi Gheorghe! s'a dus după raci?

— S'a dus cucóne.

— Bine măi Gheorghe, ia mai dă un rum, că e bun înainte de a mânca raci.

Gheorghe îndeplinesce porunca.

— Măi Gheorghe, o fi ajuns acela la baltă, ha?

— O agiuns cucóne; trebuie să vină acum, răspunse Gheorghe.

— E he, ce bunî-s racii și cum am să mai mănânc; dar înainte de raci e bun un rum, ia mai tîrnă Gheorghe unu...

— Măi Gheorghe, da o adus racii?

— Nu cucóne acu trebuie să-i fi prins.

— Bine, tare bine, ia mai tîrnă un rum.

Aduce racii și Gheorghe vestesce pe boer despre acésta.

De grabă la fert, poruncesce boerul, ș'apoi am să mănânc cu o poftă așă de mare... dar înainte de raci trebuie un rum — ia mai tîrnă unul.

— Măi Gheorghe a fert racii, hai?

În vremea asta, din cauza romului, boerul se cam trecuse cu deochiul.

— Să pun masa cucóne? întrebă Gheorghe.

— Pune de grabă Gheorghe, dar racii fără rum nu-s bunî bre — ia mai tîrnă unul.

Gheorghe pune masa, se duce la bucătărie după raci, iar când se întorce, vede pe boer cum stătea cu capul rezemat de masă; iar ca semn că încă e în viață, horcăia, coalea...

— Cucóne, cucóne? racii îs gata, scólă și mănâncă.

Boerul, care nu-și dădea samă de nimic, cu limba încăl-cită răspunde:

— Ihî, iată că mănânc.

Ridică capul, se uită la raci și lăsă iar capul pe masă cu cuvintele: ia mai tîrnă un rum.

— Cucóne, cucón? ia scól și mănâncă raci.

Boerul acum se luptă cu streii, cu cine mai cine știe el, și nu vroia să audă pe Gheorghe.

Gheorghe, om de omenie, ia și bia rumul turnat de el pentru boer, se pune și mănâncă racii și lasă pe farfuria boerului numai cojile.

- Dórme boerul, cu horcăelî, cât dórme și se scólă.
 — Măi Gheorghe, gata-s raciî?
 — Is gata cucóne, n'a rēmas de cât cojile, răspunde Gheorghe.
 — Cum asta, da cine ia mâncat?
 — D-ta cucóne.
 — Eū, măi Gheorghe?
 — Păi, d-ta nu veđi cojile, cucóne?
 — Dacă-î așa măi «ia măi dá un rum».

I. P. Țineoca.

Auđită de la părintele G. Pessa.

Ce-ai vrea mă Țigane?

Un avut, ieșind în pórta, vedū un Țigan rebegit, care se ghemuise într'un colț de uluci, clântănindu-î dinții în gură de frig, căruia îi dīse:

— Ce-ai vrea măi bine mă țigane, să-ți dau să mănânci, ori să te las să te încălđesci?

— Hauleū cuconașule dēū, trăitear Dumneđeu, să-mi dai un codru de mamaliga să-l mănânc la gura sobei.

FALȘITATE

— Fabulă rusă —

Satru musce își căutaū de mâncare.

Una din ele găsi nisce coteturî și se aședă pe ele; dar cofeturile erau falșificate și sērmana muscă muri în dureri grozave.

A doua, vedēnd acēsta, căută să se ferescă și se puse pe o bucățică de pâine; dar nici ea nu fu măi norocósă ca cea d'întăiū căci pâinea aveā într'insa piatră acră.

Atreia se aședă pe un pahar de bere.

Berea însă aveā sabor în loc de hameiū și musca muri.

Cea din urmă rēmase singură și vedēnd că viața îi erā nesuferită pe pămînt unde totul erā falșificat, se hotărî să se sinucidă.

Ea găsi o hârtie otrăvită pe care eră tipărit cu litere mari: «Ucide musce.»

Dar lucru de mirat! Cu cât se apropiă mai mult de hârtie, cu atât i se părea că-i făcea plăcere a sta acolo.

Acastă hârtie eră ea însă-și falsificată și nu ucideă muscele.

G. Coleș.

Păstrarea ouălor

Ca ouăle de găină să pôtă fi ținute mai mult timp, trebuie puse într'un vas în care s'a pus mai întâiu un strat de cenușe, gros ca de patru degete, după aceia ouăle trebuiesc aședate cu capul cel gros în jos, iar între ele să fie lăsată cenușă ca de un deget, în urmă se va pune de-asupra lor cenușă, și cu modul acesta pôte fi ținute multă vreme, trebuie însă de notat că cenușă să fie cât se pôte de uscată.

Andone I. Arhire.

Invățător în Vrancea, com. Spulber.

BIBLIOGRAFIE

A apărut:

Răsboiul nostru pentru neatârnare, povestit pe înțelesul tuturor edița II-a, de cunoscutul scriitor și colaborator al nostru G. Coșbuc.

Acastă lucrare formând un volum de 284 paginî sau 18 côle, pe hârtie gălbuie, format octav, este cea mai estină carte literară pin câte aü apărut la noi, necostând de cât 95 banî. O recomandăm cu căldură cititorilor noștri de ore-ce în ea se găsesec multe lucruri folositoare și e plină de învățături pentru nêmul nostru.

Toți cititorii revistei nôstre, își-o pot procură prin administrația nôstră, contra costului de 95 banî. Cel-ce ne-ar trimite costul pentru 6 exemplare, aü al 7-lea exemplar gratuit.

ADRESE CĂTRE REDACȚIE

Titlul ales de d-văstră este bine meritat din cele ce am observat în trecut la diarul d-văstră. Vă urez dar viață lungă și neobosită spre a vă asemăna în toate cu harnica «Albină».

Elena I Popescu.
Inv. Atârnași. Teleorman.

*

N'am în deajuns cuvinte cu care să vă arăt cât de nutritiv e nectarul «Albina» ce aveți onoare a îngriji.

Nicolai Ienăchescu.
Funcționar, Huși.

*

Urez ani mulți revistei «Albina», care apare spre lumina poporului Român.

Petru Vidrașcu.
Funcționar, Dorohol.

*

Fie-care dintre noi cotitorii așteptăm cu nerăbdare Duminica spre a ne veni frumoasă și plină de lucruri bune și folositoare revista «Albina».

Traian I. Cerchez.
Bârlad.

A P E L

Sub-semnatul învățător diriginte al școlii rurale mixte din căt. Concești, comuna Hudescii-Mari, județul Dorohoi, fac un apel călduros, către toate persoanele, cari doresc binele și propășirea țaranului român, să vie în ajutorul bibliotecii ce am înființat în susa dis cătună, cu reviste și cu ori-ce cărți folositoare școlii.

C. G. Cucu.
Diriginte, căt. Concești

POȘTA ADMINISTRAȚIEI

Păr. Gheorghe Brebeanu, Brebu (Prahova).—Abonamentul Sf. Văstre pe anul II achitat, cu chitanța No. 13.944.

D-1 *Cont. Rădulescu*, Slobozia-Cioresci (R.-Sărat).—Idem No. 13.559.

D-1 *Ion Vasiliu*, Băsesci (Fălciu).—Idem 13.963.

D-1 *Ion Dimitriu*, » » » 13.967.

D-1 *I. Negrescu*, » » » 13.968.

D-1 *Const. Guțu*, » » » 13.964.

D-1 *Iancu Danailă*, » » » 13.962.

D-1 *Ion Andronache*, » » » 13.965.

Pr. V. Șerban, » » » 13.966.

Păr. Ch. P. Dobreanu Ploesci. — Rugăm răspundeți scrisorei din 3 curent, în privința d-lui Vasile Ch. Dobreanu, pentru plata abonamentului pe anul I-ii.

D-lui *Begnescu*, apicultor, com. Pietrile, Vlașca. — Rugăm dați d-lui inginer Metaxa din comuna *Căineni*, jud. Vâlcea, următoarele deslușiri: Ce lucrare românească avem ca carte asupra apiculturii? Ce tratat complet în limba franceză? Dați adresa fabricii de stupi perfecționați și părerea d-v. asupra sistemului celui mai bun.

D-lui *diriginte al școlii Baldovinesci*, Romanași. — Trimeteți costul și se va trimite.

Prețul cerealelor din târgul Brăila

Iată în resumat prețul mijlociū cu care s'a vîndut cerealele în târgul din Brăila, de la 16—31 Maiū st. v.:

	Prețul maxim. la hect. socot. în kgr.	Prețul mijlociū în hect. socot. în kgr.	Prețul minim. la hect. socot. în kgr.
Grăū.	12,25	10,60	8,40
Porumb	7,10	6,15	5,75
Porumb roșu	7,40	7,30	6,00—7,20
» colorat.	6,35	6,00	—
Porumbul suta de kgr. s'a vîndut cu	7—8 lei, — cent.		
Cincuantin . . . »	»	»	9 » 20 »
Ovēsul . . . . »	»	»	11 » 60 »
Orz . . . . »	»	»	11 » — »
Fasole . . . . »	»	»	11 » 50 »
Porumb roșu . »	»	»	9—10 » — »

Cu începere de la 1 Ianuarie 1900

Va apare la 1 și 15 a fie-cărei luni:

NOUA REVISTĂ ROMÂNĂ

Cu colaborațiunea celor mai însemnați scriitori români.
Director gerant: C. Rădulescu-Motru, București.

Capitalul editurii: 50.000 Lei

Abonamentul pe un an	Lei 24
» \ pe 6 luni	» 12
» pe 3 luni	» 6
Un număr	» 1

Noua Revistă Română va publică articole privitoare la toate cestiunile de interes actual pentru publicul român.

Fie-care număr din *Noua Revistă Română* va cuprinde:

Un articol politic, relativ la una din problemele care va preocupă activitatea parlamentului. Prin obiectivitatea și cumpătarea ce se vor pădi în redactarea acestui articol, revista va încercă să îndepărteze atențiunea publicului de la disputele personale și pătimașe, cari din nefericire ocupă astăzi primul plan al luptelor noastre politice, pentru a deschide drum, în locul acestora, discuțiilor de principii, singurele, din cari pôte să rezulte o direcțiune sănătoasă în organizarea statului.

Un articol literar. Cercetări istorice și filologice. Studii și creațiuni literare.

Un articol științific popular, care să sprijine începuturile industriale și în genere încercările unei exploatări raționale a avuțiilor Țării.

Cronica literară. Cronica teatrală. Noutăți științifice. Cronica politică financiară. Bibliografie.